

שדותינו כולם, גובליהם היו בשדותיהם וכפריהם של שכינו
בני דודנו ישמعال.

היחסיםبينינו לבנים היו טובים, אלא שלפעמים היו הם
חומדים את יבול שדותינו ומנסים להנות ממנו. הייתה על
כן שמירה קפדנית. שומרים רוכבים סובבו בשדות يوم ולילה.
גם על הגורן הייתה שמירה שכן הגורן גבלה בואדי שהוא
מטבעו פירצה הקוראת לגנב. ואולם, בשל ריבוי הגדיישים,
לא די היה בשומר או שניים והיו האקרים לנוים כל אחד
ליד גדיישו, וכך גם יהודה. אלא שהלילה חולק בין שניינו.
מתחילת הערב הייתי אני שומרת, בעיקר על הסוסים שהיו
ונגסים להנאות מערמת שבולת-שועל. אותן שעות היה
יהודה עם יתר בני הבית, מסובים אל השולחן, המיחם
המהביל מזמין עליו חרישית, שותים תה וקוראים בספר.
היו אלה שעות מנוחה ועיוון בספרים. בין עשר לאחת-
עשרה — היה בא לילנת לילה. ואז, רכובה על אחד הסוסים,
היהתי יורדת לבדי — למען האמת לא למגורי לבדי כי הסר-
סום היה אתי — בחשכת הלילה אל המעיין, מהלך 10-15
דקות מהמושבה — איני יודעת. מסופקתי אם כיום
היהתי מעזה אבל אז לא ידעת פחד, או יותר נכון, לא רציתי
לדעת פחד.

זכור לי מקרה אחד. יצאתי לבדי עם אור הבוקר, לשדה
המרוחק מהמושבה, מהלך חצי שעה, לתלוש עדשים. הייתי
בקצחו האחד של השטח (כ-30 דונם) והבחנתי בדמות
שנראתה לי כערבי עטוף עביה שחורה וכפיה לבנה בראשו,
יושב על האדמה בקצחו השני של השדה. בכל המרחב הנראה
לעין לא הייתה נפש חייה. ככל שהסתכלתי בדמות נראה
היה לי לבטח שזו אדם אלא שלא יכולתי להבחין אם